

Aleš Prager

Mezi tím

*„Prvotina, která má šanci
být bestseller.“*

S. Zábrodská ↗ Čítárny.cz

Aleš Prager

Mezi tím

© Aleš Prager

ISBN 978-80-260-0498-1

Budu ti vyprávět příběh, který se nikdy nestal. Příběh, který jsem si od začátku do konce vymyslel. Někteří skutečně žijící, slušní, pracovití, dobří lidé se v knize určitě najdou, inspiroval jsem se jimi. Právě kvůli takovým jsem tuto knihu psal, chtěl jsem se o ně s tebou podělit. Proč? Baví mě si vymýšlet, proplétat fikci se skutečností. Miluji, a proto maluji, v mém případě píši tyto řádky.

1

Leželi jsme v trávě, v naší

české trávě, odpočívali po dopolední siestě, slunce páliło, na nebi ani mrak, nepříjemných třicet ve stínu, vedro k zalknutí.

„Kde domov můj, kde domov můj.“

„Hoši, nemůžu se hýbat, dojděte si někdo za mě na záchod, ale rychle, nebo se pomůčím.“

„Nikam nejdu, všude je mlha, vidím jen na dva metry.“ Napil jsem se teplého piva.

„Včera večer, hoši... klobouk dolů, dlouho jsem si takhle nezadová-děl.“

„Včera to bylo velký, myslel jsem, že sobotu nepřekonáme.“

„Vypněte někdo to sluníčko, dyť je to nelidský, bože.“

„Nesměj se, ty vole!“

„Čí to byl nápad zahulit si a ulehnout na sluníčko, pivo je teplý, hlava se mi motá, hoši, vy nemáte rozum.“

„Ty vole, dyť to byl tvůj nápad!“

„Teď jsi chytřej, vid', teď jo, ale včera mi říct, abych netancoval na tom stole, to ne, vole.“

„Dvakrát jsem tě z něho tahal dolů, kamaráde, tak si nestěžuj.“

„No a napotřetí ses na mě vysral, díky, kamaráde!“

„Hoši, já se z vás snad poseru.“

„Netlem se pořád!“

„Co zub?“

„Nemohl by mě někdo namasírovat?“

„Dobrý, jen si jazyk nemůže zvyknout, že mi půlka zubu chybí.“
„Pojďme se, hoši, usilovně soustředit, ať sprchne.“
„Mně to sluníčko nevadí.“
„Svémi myšlenkami vyvoláme déšť.“
„Bože, mně se chce na záchod.“
„Mlč, ty pacholku, a soustřeď se!“
„Země se točí a my s ní.“
„Nemáte někdo cigáro?“
„Marku, nechrápej! Sakra, jak to, že ten člověk furt jenom chrápe!“

2

Včera se přihodila

spousta věcí, nejraději bych ten den vymazal a začal ho znovu a jinak. Nechce se mi teď vylézt kvůli tomu ani z postele, točí se mi hlava, žaludek mám na vodě, tentokrát stoprocentně nevylezu z baráku, i kdyby z nebe pršely tisícovky. Ještě chvílku si poležím a pak musím dát do pořádku barák. Naši s bráchou a jeho nastávající odjeli do Řecka k moři a zítra odpoledne by se měli vrátit. Nechali mě doma samotného. Už deset dní jenom pařím, chlastám a hulím trávu jak utrženéj ze řetězu.

Bylo to super, vrátil jsem se do nejlepších let na vysoký, ale včera mi to už vlezlo do hlavy. Spousta tvrdého pití dobré nálady nepřidá, všeho moc škodí, to víme všichni.

Jitka, moje sluníčko zlaté, mě včera připravila o mé sny do budoucna. Přemýšlel jsem přednedávnm, že bych ji požádal o ruku. Ještě že jsem to neudělal, něco mi říkalo, abych počkal. Tak jsem poslechl, a vida, vyplatilo se. Jitka je krásná holka, asi jsem ji miloval, přitahovala mě její malá štíhlá postava. Je o hlavu menší než já. Objímal jsem ji vždy při pozdravu, nadzvedl, až třepetala štíhlýma nožkama ve vzduchu, a líbal vášnivě, jak to umím jenom já nebo ten, kdo je bláznivě zamilovaný. Ostatní se tomu vždy buď smáli, nebo ti postarší, pohoršení, raději kysele koukali jinam. Každému podle jeho gusta, neodsuzuji, směji se.

Tak tuhle malou krásnou holku s nejúžasnějším úsměvem jsem potkal ve vinárně v centru Budějovic. Zašel jsem tam s našima jen na osvěžení po procházce městem. Nemohl jsem z ní spustit oči, z její krásný, černý, dlouhý, bohatý hřívý, máma si toho nemohla nevšimnout a dobírala si mě pak celý den. To byla myslím středa.

V sobotu mi už Jitka seděla na klíně a čekali jsme na mámu, než dodělá k snídani omelety. To už se mi neposmívala, jenom mě kárala, že jsem jí měl dát vědět, že máme návštěvu, aby se trochu upravila, než vylezla z ložnice. Usmíval jsem se od ucha k uchu po celou snídani a gratuloval si, jakou to mám skvělou mámu.

Jitku jsem podruhé potkal úplnou náhodou na diskotéce, kam chodím s naší partou již několik let, chováme se tam, jako kdyby nám to patřilo, takže nebyl problém tam tu malou usměvavou a vášnivou holku sbalit a odvést ji ke mně. Sice mi ten den nedala, jenom jsme si povídali až do snídání, ale co není teď, zítra může být. To bylo před půl rokem, teď je situace jiná.

Včera večer jsem jí ubalil facku, až se zastavila o podlahu, respektive nejdříve o hranu křesla a pak o zem. Bylo to poprvé, co jsem uhodil ženu. Bylo to poprvé, kdy jsem dal někomu facku. Hned jak jsem to udělal, bylo mi divně po těle, přišlo mi ze sebe zle. Pravidlo, které říká, že nikdy neuhodíš ženu, moje pravidlo, které jsem nikdy nechtěl porušit, vzalo během vteřiny za své.

Nikdy jsem nesnesl být v přítomnosti člověka, který mlátí svoji ženu. Nemohl jsem si odpustit pár připomínek a hlášek vůči takové osobě. Jednou to skončilo rvačkou, vyprovokoval jsem toho dotyčného k nepříčetnosti, chtěl mi naložit jako své ženě. Nedal jsem se, a než nás roztrhli, stačil jsem mu ubalit jednu pořádnou na nos. Sám jsem schytl dvě docela bolestivé, leč smál jsem se s očima plnými nenávisti.

Ve druhém případě měl ten člověk kapku svědomí a držel hubu, a za chvíli z mojí společnosti diskrétně odešel. Dosud se mi na ulici vyhýbá, raději přejde na druhou stranu a se sklopeným pohledem rázuje dál. Dělá, že tam není, a dělá dobře.

Teď to vypadá, že jsem se zařadil mezi tyto kretény, co bijí ženy, mezi hloupé ubožáky. Strašně mě to mrzí, ale stalo se. Seběhlo se to včera rychle, leč pamatuji si do nejmenších podrobností, co předcházelo facce, i trapnou chvíli těsně po ní.

Včera jako dnes jsem s kocovinou ležel v posteli, nechtělo se mi vůbec vylézt, do oběda jsem to neměl v plánu, klasika. V deset hodin dvacet minut mě probral z válení v posteli a z poslouchání rádia domovní zvonek „ding dong“, a znova „ding dong“.

Vyskočil jsem a s obavami, že se rodiče vrátili o dva dny dřív, jsem se přesunul k oknu, ze kterého je vidět celá přístupová cesta a silnice před domem. Za vrátky nevidím nikoho jiného než pokuřující kamarády. S úsměvem a lehkou obavou o svá játra jsem otevřel okno, abych si vyslechl jejich plány.

„Nechrápej, ty vole, jdeme hrát tenis, čtyřhru,“ křičel na mě od vrátek Vojta.

Na kocovinu jsem zapomněl už při otvírání okna, možná už při prvním pohledu na ten spolek flákačů tam dole, rychle jsem na sebe hodil kraťasy, tričko, ponožky nikde, zašel jsem k bráchovi, tam je vždycky ponožek dost, a do koupelny. Rychle jsem se ošplíchal studenou vodou, tu mám rád, vždycky mě probere a nastartuje do nového dne. Na zuby jsem se vykašlal, není čas na blbosti, je čas činů.

Seběhl jsem po schodišti do haly, směr kuchyň. Kdyby ji viděla matka, asi by se naštvala. Takový nepořádek, to bude makačka uklidit, raději jsem ani nechtěl pomyslet. Vzal jsem si jablko, raketu a ručník, a mazal ven do slunného červencového dne. Kluci už čekali ve Vojtově autě. Dostal dvě stě tisíc od otce, jako ať si nezoufá po střední škole, dostal je do života.

Vojta šel a zakoupil si ojetinu Forda Mondeo. Vejde se nás tam i devět a frčíme na párty. Je to dvoulitr a černá skla občas trápí policii. Nechápu, že my mladí chceme trochu soukromí při přemísťování z bodu A do bodu B.

Nastoupil jsem dopředu k Vojtovi, je to prostě moje místo, nemám rád jízdu jinde než vpředu. Je to respektovaný fakt v naší malé komunitě.

První vjem byla vůně trávy, kouknu na Vojtu: má v jedné ruce volant a v druhé právě zapáleného špeka. Vlastně mě to ani nepřekvapuje, po slední dobou ho vidím víc pálit marihuanu než cigára.

Popotáhl, jak to umí jen on svými černošskými rty, tudíž popotáhl za dva a podal brčko dál. Často si z něho děláme srandu, zvykl si. Leckterý černocho by mu ty rty mohl závidět.

Vojta je člověk, kterého si nesmírně vážím, známe se od první třídy. Sice není žádný inteligent, ale alespoň do této chvíle jsem si myslel, že

své priority má v hlavě správně srovnané a je to férový člověk, na kterého se můžu v mnoha věcech spolehnout.

„Jedu, nebo usnu,“ pravil náš šofér.

Jsme stejně staří, vlastně je nám všem čtyřiaadvacet, on je o pět dnů starší, a možná i proto táhne naši partu. Pracuje u otce v restauraci jako kuchař. Ve škole moc chytrý nebyl, nějak mu to nešlo. Vystudoval, no spíš prolezl jenom střední školu, ale kuchař je skvělý. Má to po otci, jeho kuchyně je v Budějovicích vyhlášená. Jeho jídlo ochutnal i prezident Klaus, když byl na skok v našem skromném městě. Jinak je to člověk do nepohody, neviděl jsem ho ve špatné náladě. Sice poslední dobou strašně hulí a kalí, ale aspoň je s ním větší sranda. Jsme mladí, musíme si užívat, dokud to jde, pak přijdou jen starosti, děti, práce a já nevím co ještě, a budeme v prdeli jako ostatní. Nějak takhle zní jeho motto pro současný život.

Tak jsem si popotáhl, abych neurazil a aby někdo nemohl říct, že to flákám, a podal dál Markovi. Ten to poslal dál přes Adama, špek tak objedlal tři kolečka, a to právě ve chvíli, kdy jsme dorazili na místo, na parkoviště tenis arény.

Hráli jsme něco přes dvě hodiny v docela šíleném vedru, vykouřili dalšího špeka a vypili každý minimálně dvě piva. Fakt bylo horko k zalknutí, ale naše odvaha, sebezapření a sportovní nadání převýšily nepřízeň počasí. Sportovní dopoledne jak vyšité, byla to sranda.

Celou dobu jsme se jenom smáli, hlásili na sebe a různě se hecovali. Samozřejmě sportovní výkon byl naší prioritou, hlavní náplní. Ani nevím, kdo vyhrál, snad já.

Okolo jedné jsme si dali oběd a další dvě piva. Adam měl guláš se šesti, a když jsme ho viděli pak ještě jednou na dlažbě před naším domem, už nevypadal tak dobře jako na talíři.

S Adamem jsem studoval vysokou hotelovou v Praze. Seznámili jsme se až tam a padli si do oka. On neunavitelný paříč se spoustou peněz z prodeje mobilních telefonů — otevřel obchod v Budějovicích, když mu bylo osmnáct, já neunavitelný paříč s almužnou od otce a velkolepými plány na večer.

Když jsme někam šli s holkama zapařit, pravidelně platil všechno on. Pracovitý bohém, neúnavný člověk bez špetky respektu ke starším lidem, co si jen stěžují. Bez něho by byla vysoká v Praze poloviční, popravdě si nedovedu vysokou bez něj vůbec představit. Získal jsem v něm bratra,

ďáblova advokáta, člověka na život a na smrt. Byla by to asi velká nuda ho tam nepotkat, ale možná bych se naučil víc z přednášek a nemusel to pak dohánět a stresovat se před zkouškami.

Adam je velmi chápavý a znalý, někdy si o něm myslím, že je chytřejší než budoucnost, velmi dobrý obchodník, má to prostě v krvi. Je to neuvěřitelně podnikavý a přemýšlivý člověk, kterého jen tak něco nezastaví.

Mezi tenisem jsme spolu měli o pauze, když šel Vojta s Markem koupit pivo, takový zajímavý rozhovor. Říkal něco o tom, že se tady na všechno vykašle a odjede alespoň na rok do Anglie, ale že má starosti, co bude s obchodem. Nabídl mi, že bych se mu o něj staral, stačí dvakrát třikrát do týdne tam zajít na pár hodin, že mi za to dá dvacítku. Musel jsem se tomu smát. Nicméně to myslel vážně. Řekl, že mu mám dát do týdne vědět, jak jsem se rozhodl.

Je pravda, že z kapesného od otce mě už nebaví žít. Jsem po škole, rozhodl jsem se už tam na lavičce, že mu na to kývnu. V Londýně by chtěl studovat marketing a hlavně jazyk. Tak mu přeji hodně štěstí.

Po obědě jsme se vrátili vysportovaní k nám domů. Adam nám pozvracel vstup do domu, ale hadice s proudem vody a bouře smíchu to za minutku spravila. Do poslední vteřiny na něm nebylo vidět, že se mu chce zvracet, byl to šok. Zničehonic vykulil oči a už to pleskalo o dlažební kostky.

Kluci si sedli do obýváku, já šel vyřídit nádobí. Byl toho kopec, narval jsem plnou myčku a stejně mi to trvalo hodinu.

Marek je šílenec do filmů, než začala dévéděčka, měl přes dvě stě padesát filmů na kazetách, teď toho má mraky na DVD, ani sám neví, kolik přesně. Z nás čtyř si my dva asi rozumíme nejmíň, přitáhl ho Adam, znají se od školky. Nemám si s ním moc co říct, většinou se vidáme jenom ve společnosti s Adamem nebo Vojtou. Je to takový počítačový a filmový maniak, strašně vychcanej člověk. Studuje třetím rokem FAMU v Praze a měl by z něho být režisér. Taky paříč jak svině, vychlastá toho skoro stejně jako Vojta, občas i víc. S Vojtou to táhne poslední dobou dost, někdy si dají i něco jiného, myslím tím koks nebo LSD. Možná právě proto si moc nesesíme, kdybych neexistoval v partě, jsem přesvědčený, že by drogy litaly víc po kapsách mých kamarádů a nejenom tam.

Jeho rodiče mají PR agenturu a docela jim to jde. Fotřík si vozí pozadí v novém Mercedesu, ale že by synovi koupil auto, to ne. Stejně jako moji rodiče, kolikrát jsem jim už říkal o auto, třeba nějaké malé, skromné

třídvířko, ale hovno, nic nebude, máš na něj, ne, tak to je smůla. Úplně matku slyším. Myslím si, že kdyby víc záleželo na otci, auto bych už měl. S Markem toho máme, co se týče rodiny a zázemí, hodně společného, možná proto si taky nerozumíme.

Marek tedy přinesl pár filmů a nikomu se nechtělo z obývacího, natož Vojtovi, ten už byl tuhej. Tak jsem si sedl do křesla a čuměl na francouzský film s titulky. Za pět minut jsem byl tuhej taky. To pivo a špeky mě zmohly, a film tomu také dodal své.

3

Probudil jsem se

sám v obývacím pokoji, zdál se mi sen, docela protivnej. Stál jsem na ulici a kolem mě proudily davy lidí. Nevím proč, ale měl jsem touhu je oslovit, něco jim říct, ale nešlo to. Jako bych měl v krku knedlík, co knedlík, celý vepró knedlo zelo, prostě jsem nemohl promluvit ani hovno. No a tak jsem tam pobíhal od člověka k člověku a valil na ně oči. Raději jsem ten sen ani nevyprávěl klukům, určitě by si ze mě dělali akorát tak srandu.

Slyšel jsem hlasitý smích z kuchyně a rány, jako by někdo bouchal s talířem. Oklepal jsem se, promasíroval obličej, vstal a šel do kuchyně, odkud pocházel ten nakažlivý smích. Najdu tam tři zhulené chlápky, jak se cpou kuřaty, až jim mastnota kape z brady na stůl.

Tak tohle je ta dnešní mládež, vždyť to neumí jíst ani příborem! Kdyby to viděli páni profesori z vysoké školy hotelové, museli by se přinejmenším pozastavit a nesouhlasit s takovým, tímto, takhle ne.

Když už si pozvu návštěvu domů, tak vím, co od ní můžu čekat. Mí přátelé jsou hluční, žraví, dělají bordel, ale nikdy by mě neokradli, nic nerozbijí, můžu jim věřit jako sobě. Někdy přijde neznámý člověk, známý známého. Rád takové lidi pozoruji, občas je to srandovní, někdo se chová jako v kostele a někdo zase jako pořádkumilovná kurvička, málokdo je normální.

Naštěstí mám dar: poznám na první pohled, co můžu od člověka očekávat, proto hned návštěvám říkám, aby se chovali jako doma. O kterých

si myslím, že jsou kurvy, schválně rozbíjejí věci, dělají bordel jen proto, aby se pak bavili tím, jak se domácí vzteká, vyženu hned bez slitování.

Vejdou tedy do kuchyně, všude špinavé nádobí, ruka znalce by nenašla jedinou stopu po mém odpoledním hodinovém uklízení. Kluci se pochechtávají, s plnou pusou sledují, co budu dělat. Chladně jsem zvedl z větší části vykouřený špek, pomalu si ho zapálil a začal jsem se smát s nimi. Všichni relativně dobrovolně odevzdali část svého žvance, až jsem z toho poskládal celé jedno kuře a ještě jedno křídlo navíc.

Měl jsem hlad, padalo to do mě kosmickou rychlostí. V pülce jsem zašel do vinného sklípku, kde má otec své skvosty, a přinesl láhev skotský. Tu otec nepije, tak je jí tam mraky. Dostává ji vždy na svátek či narozeniny od lidí, kteří ho moc neznají, jelikož by jinak koupili ferneta či beche-rovku. No, alespoň máme co pít.

„To je dost! Už jsem myslel, že nás tady chceš umučit žízni,“ pravil Marek a smál se.

„Ty vole, ty máš taky oči jen pro chlast!“ odsoudil našeho společného známého Adam.

„Chlast, slast. Polibte mi prdel, pánové.“

Adam je skvělý vypravěč a slova mu z pusy lezou úplně sama. Po celý den jsme se smáli jako smyslů zbavení. Bylo nám skvěle, všechno jsme sežrali, vypili pár piv a přitukli si na zdraví jemnou skotskou. S hlasitým řiháním, za které by se nemusela stydět ani holota ve středověku, jsme se odebrali zpět do obýváku. Chtěl jsem ubalit jointa, ale přátelé mě ujistili, že tráva již došla při práci na kuřatech a poslední zbyteček jsem vyhulil, když jsem přišel.

„Nemusíš se obávat, už jsem objednal u Pítra, za chvílku je tady,“ ujistil mě Marek.

„No, to je hezký,“ vypustil jsem z pusy rezignovaně. Neměl jsem z toho moc radost. Byl jsem na okamžik rád, že už nebudeme nic hulit, přece jenom toho bylo pro dnešek a za celých těch deset dní, co jsou naši s bráchou pryč, poměrně hodně, víc, než bych si kdy přál.

„Už bych taky nemusel,“ řekl Adam a podíval se na mě. „Taky toho mám už dost.“

Nic naplat, přijde ten kšeftman a jede se dál. Nemám toho člověka rád, kdyby si aspoň nenechával říkat Pítr, ale normálně po česku Petr. Tak tenhle Pítr prodává trávu a já nevím co ještě. Slyšel jsem, že i LSD, heroin a koks. Petrovi je okolo třiceti, nevím přesně, a je to taková budějovická

postavička. Vydělává si prý přes sto tisíc za měsíc tím, že zvedá telefony a rozdává potěšení. Tak tomu říká on: potěšení.

Pro mě je to postavička z filmu, na který je lépe se nedívat. Snad si se společníkem pěstuje trávu někde na jihu Moravy blízko hranic se Slovenskem. Jeho společník pěstuje a stará se o rostlinky, on prodává. Když o tom tak přemýšlím, veškerá tráva na jihu Čech i v Praze, co jsem kdy kouřil, byla z jižní Moravy. Kdeže víno, hovno, to je jen záminka, jeden řádek vinohradu a dva řádky dobrého venkovního scanku.

Na místo a pěstění trávy je strašně opatrný, dává si pozor, ale podle mě mu to jeho společník nařídil, sám by to nejraději vytroubil do celého světa, je to nula, hlupák bez zábran.

Nicméně stačí mu zatelefonovat, domluvit si s ním schůzku nebo místo předání, a do hodiny přiveze vše v požadovaném množství. No, někdy mi samozřejmě taky přijdou vhod jeho služby. Kluci s ním v poslední době hodně kamarádí, tak jim slevil z ceny, teď platíme dvě kila za gram marihuany místo dvě stě padesáti.

Nesnáším lidi, jako je Petr, jdou jenom po penězích a nezastaví se před ničím. V minulosti kradl všechno možné, vykrádal byty na sídlištích a kradl i auta. Pak ho chytili. Něco si odseděl, a jakmile se vrátil, začal s drogama a jde mu to. Sám mi říkal, že na staré kšefty se vykašlal.

V poslední době docela letí koks, ale pro mě to není. Naopak, úplně nesnáším tvrdé drogy a nikdy jsem si žádnou nevzal a ani nevezmu. Dá se říct, že dokonce nesnáším lidi, co to berou, jsem zásadně proti drogám. Hulím trávu, občas... no spíš trochu víc než občas, ale to je něco jiného. Když si řeknu dost a v hlavě to budu mít srovnané, tak žádná tráva nebude, žádné léčebny, léčebné procedury, náрек a pláč rodičů, pohrdání sousedů, žádné stresy a abstáky. Tvrdé drogy ne.

Před třemi týdny jsem na toto téma měl s klukama debatu, která přešla v hádku. Chtěli mi namluvit, že koks nic nedělá, že je to super. Nedal jsem si samozřejmě říct a po pár výměnách argumentů, proč ne a proč jo, jsem vztekle odešel z diskotéky a kluky snad týden neviděl. Fakt mě nasrali. Prostě drogy kategoricky ne a konec!

Pítr přišel, dali jsme mu litr a on nám nechal na stole pět géček. Vypakoval jsem ho hned pryč, neměl jsem chuť se na jeho krysí ksicht ani koukat, natož poslouchat ty hovna, co mu lezou z pusy. Už měl tendenci zabrat místo na mém křesle. Nedal jsem mu šanci, hned pochopil, že u mě není vítaným hostem. Kluci se tvářili, nebylo jim to po chuti, ale měli smůlu.

Byla to docela směšná situace. On si sedal, že jako pobude, já otvíral dveře a neústupně se s ním loučil. Ale vzal to s nadhledem, frajer, ještě mezi dveřmi na mě jedním okem mrknul, a pomalu krácel pryč. Má to holt někdo nervy.

Když odešel, navázali jsme na naši bezstarostnost, vyprávěli si o posledních dnech, co jsme zažili za kraviny, kdo co praštěného udělal, a předháněli jsme se ve vypitých pivech. Padala tam hodně vysoká dvojčíferná čísla, každý si samozřejmě pár piv přidal, já například sedm či osm, a stejně jsem měl nejmíň, jako vždy. Příště si přidám dvacet piv a hotovo, nechci být stále ten, co nejmíň vypije.

Zásoba byla doplněná, ubalili jsme špeka a chvílku pozorovali televizi, chvílku si povídali v bouři bezstarostného smíchu. Někdy kolem jedenácté večer mi zavolala Jitka, mé sluníčko, že to v práci zapáchne brzo a jestli bych pro ni nepřijel.

Musel jsem jí vysvětlit, že mám hosty a v krvi tak tři promile. Navrhl jsem jí, ať si vezme taxíka. Chvilku protestovala, ale pak jsem jí sdělil, že to zaplatím. Přestala se cukat. Ještě do telefonu mi řekla, že má pro mě dárek, malé překvapení.

Těšil jsem se na ni jako malý kluk na oblíbenou hračku. Sice bych v sexu tenhle večer nezazářil, ale přitulit se, to se také počítá. Cítit její hebkou a voňavou pokožku, to teplo, co z každého z nás sálá, ten klid, který jsem prožíval vždycky, když byla se mnou.

Tak na všechno tohle a na mnohem víc jsem se nedočkavě těšil. Sice mě mrzel taxík, mé finance po tenise se scvrkly do mrzkých pár stovek, nicméně Jitka bude se mnou. Chvilku posedíme s klukama, pak budeme se sluníčkem dělat, jako že se nám chce spát, kluci se budou cítit navíc a za chvílku vypadnou. Noc bude naše, jenom naše. Je to trapná finta, nicméně účinná, a to se počítá. Dějiny se neptají jak.

Jitka přijela za půl hodiny, možná dřív, nevím. Plná úsměvů na všechny strany na mě skočila ve dveřích a omotala si mě nohama. Takhle zavěšení do sebe jsme přišli, no spíš jsem přišel do obýváku a sedl si i s ní do křesla. Dal jsem jí velkou pusu.

Jitka zpozorovala ubalený špek na stole a hned po něm sahala jak nenasytá čubička. Adam říkal něco o tom, jak nám to sluší, že by to chtělo fotku. Zasmáli jsme se tomu a začali se cucat jak malé děti. Rozpoutalo to bouři smíchu. Podala mi špeka, dal jsem si jen jednoho práska, ale mazec v hlavě tak do dvou vteřin. Pítr přinesl jednu ze svých vychytávek, pozapomnělo se mi to sdělit.

Připadal jsem si, jako bych se vznášel, na vteřinu dvě jsem necítil tělo, jako bych ho vůbec neměl a byl jenom oči. Nemohl jsem se zvednout, jednak protože mi sluníčko sedělo na klíně a jednak že mě ta tráva dostala do stavu beztlíže. Adam ode mě seděl na dva metry, nejdřív jsem měl v úmyslu vzlítnout i s Jitkou na klíně. Rozmyslel jsem si to a požádal Adama, jestli by si pro špeka nepřišel. Nenamítal nic, zvedl se s úsměvem na tváři, který značil souhlas a pochopení, a vzal si ho ode mě. Petr přivezl sakra dobrou trávu, to nebyla příroda, to byla masakrující chemie.

Jitka mě držela okolo krku a hovořila s Vojtou, nejdříve jsem nerozuměl ničemu, pak jsem zaslechl slovo koks. Zbystřil jsem z posledních sil a ze zbytečku nezhušeného mozku jsem přijímal slova a věty, co jim plynuly z úst.

Adam poslal špeka dál Markovi a díval se neustále na mě. Až druhý den, když jsem o tom přemýšlel a procházel si tuhle situaci znova, mi došlo, že už v tuhle chvíli na mně bylo poznat, že je něco hodně špatně.

Jitka s Vojtou se bavili o koksu, jak je super, a pamatuju si, že jsem slyšel i Pítrovo jméno, v kontextu doposud mi neznámém. Pořádně jsem nezachytil, o čem se baví, mozkiem se mi honily myšlenky. Špatné myšlenky o lidech, které jsem viděl na střední škole na videu, co nám pouštěla třídní. Byli to nevléčitelní feťáci, vypadali jako chodící mrtvolky a mluvili o tom, že droga byla jejich největší katastrofa v životě. Nevím, proč mi to v ten moment vyvstalo v paměti.

Adam jako první poznal, že je zle. Bouřlivě se rozesmál, nikdo nevěděl proč, rozhovor se utnul a začali jsme se smát všichni, nakaženi úžasem zdravého lidského smíchu. Když jsme se dosmáli, Adam navrhl, že dojde pro fotoaparát a že si nás všechny vyfotí, aby až bude starej dědek, měl na co vzpomínat.

Poslal jsem ho nahoru do mého pokoje, chtěl jsem mu místo upřesnit, leč začal jsem se smát. Zvedl se, lehce se zamotal a vratkým krokem vyrazil směr můj pokoj.

Když odešel, nastalo krátké ticho. Někdy ticho léčí, jindy zabíjí.

Co je to kosmická rychlost? Nevím, zda moje definice bude pro většinu přijatelná, nicméně je to taková rychlost, jež člověka zastihne nepřipraveného. Je to rychlost, ve které jde život rychleji než mysl.

V tom tichu se najednou Jitka zvedla, moje sluníčko vstalo z mého klínu a soukalo štíhlou ručku do kapsy u kalhot. Všichni jsme se na ni dívali, pozorovali jsme ji, čekali, co z ní vypadne.

Vytáhla plastický sáček a v něm tak tři, možná čtyři gramy koksu. Stála zády, ale podstatné jsem viděl. Pak se ke mně otočila. Koukala mi do očí s jiskrou, kterou jsem miloval a ctil jako rodiče, modlil se k ní jako k Bohu, s jiskrou, jež hory přenáší, likviduje deprese a končí války, buduje firmy a vydělává prachy. S jiskrou, co dělá člověka člověkem a osvobozuje od práce a povinnosti.

Koukal jsem, nechápal a vzdoroval vlastním smyslům, v hlavě se mi honily myšlenky. Nemohl, ani nechtěl jsem pochopit či přijmout nastalou situaci. Stál jsem přikovaný a zíral, vlastně všichni jsme zírali.

Jitka začala mluvit jako první. Začala o tom, jak je to super a že dneska si šlehla už dvakrát s Pítrek a že jí dal i pro nás, a hlavně zadarmo. Marek potichu prohodil, že si klidně dá. Vojta pokrčil rameny. Z jeho gesta se nedalo odhadnout, jestli je pro, či proti, díval se na mě tázavě. Adam přicházel vrávoravých krokem po schodech, opíral se přitom o kovové zábradlí. Usmíval se a prohodil něco o nepořádku v mém pokoji. Měl velkou radost, foťák našel.

Když byl na posledním schodu, odvrátil jsem od něj pohled a zadíval se rozhodně mému sluníčku do očí. Já v nich měl zlost a nesouhlas, ona neodolatelnou touhu se se mnou zkoksovat.

Adam šestým smyslem odhadl dramatickou situaci, ve které se ocitl, ale stále nechápal, co bylo její příčinou. Všichni mlčeli a hleděli na nás. Mráz mi projel celým tělem, cítil jsem bolest na srdci.

Zírali jsme si s Jitkou stále do očí, vyvalila je na mě. To mě mělo jako přesvědčit, abych si dal a nedělal vola. Chtělo se mi brečet. Na okamžik jsem pohlédl na Adama. Viděl jsem, že už pochopil, oč jde. Bylo na něm znát, že nesouhlasí stejně jako já. Vrátil jsem se pohledem na Jitku a v ten moment už jsem věděl, co udělám, nešlo to zastavit. Bylo to silnější než já.

Ubalil jsem jí facku. Sedla mi. Spadla bokem na hranu křesla a svezla se na zem.

Zůstala ležet na podlaze. Kluci na mě vyvalili oči, přibití na svých místech. Marek se usmál a zakroutil hlavou. Vojta s Adamem se zatím ani nepohnuli, byl na nich vidět šok z odehrávajícího se dramatu. Nikdo se nezmohl na slovo. Sedl jsem si zpět do křesla a koukal před sebe, Jitka vzlykala na koberci. Strnulý pohled, koukal jsem do prázdna. Cítil jsem obrovskou touhu být najednou sám.

„Běžte všichni pryč, hned!“ prohodil jsem do úplného ticha a všechny mimo Jitku jsem zpražil nenávisným pohledem. Na ni jsem se bál podívat.

Po chvílce vyděšených a nevěřících pohledů beze slova odešli. Adam vzal Jitku pod paži a pomohl jí vstát. V půli cesty ke dveřím se Adam otočil a vracel se zpět, vytáhl pěknou paličku scanku a položil mi ji opatrně na stůl, jako by byla ze skla.

Až když byli všichni pryč, odvážil jsem se zvednout. Uloupnul jsem si z paličky tak na dva prásky a narval jsem to do špičky cigarety. Otevřel jsem si pivo a šel si zakouřit na terasu s tím, že pak půjdu spát.

Otevřel jsem dveře na terasu a všiml si té krásné noci, všude zářily hvězdy. Zapálil jsem si cigaretu, zavřel oči a vdechoval a vdechoval.

Cítil jsem, jak mi těžknou víčka, jak mi pomalu přichází do mozku ten nádherný pocit ještě větší zhulenosti. Tep mého srdce se každým výdechem zpomaloval.

Otevřel jsem oči s hlavou zakloněnou nazad a pozoroval noční oblohu. Napil jsem se pořádně lahváče, pěkně to do mě padalo s tou zakloněnou hlavou. Napadlo mě, že kdybych pil vždycky piva takhle, možná bych své přátele překonal v počtu za večer vypitých piv. Zauvažoval jsem, že to někdy musím zkusit. Usmíval jsem se a nevěděl vlastně proč, cítil jsem se prázdný, lehký a bezstarostný, jako bych vyšel ze sauny, skočil bez váhání do studeného bazénu a stoupl si do právě nasněženého sněhu s hrnkem teplého čaje s rumem, bez cukru, s citronem prosím.

Pozoroval jsem nebe, bylo úplně černé, plné hvězd a hvězdiček. Tu tady, tu tam nějaká spadla a já si přál, co se nesmí vyslovit nahlas, aby se to v budoucnu splnilo. Nemohl jsem se vynadívat na tu krásu. Pozoroval jsem, prohlížel, kochal se, zkoumal a identifikoval jednotlivá souhvězdí. Dýchal jsem z plných plic svěží večerní vzduch, životadárný kyslík, a pročišťoval si mozek i plíce.

Cítil jsem v celičkém těle, jak mi procházejí žilami kuličky čerstvého kyslíku, jak mi dodávají do svalů novou energii a sílu. Noc byla tmavá, myšlenky světlé, budoucnost jasná, minulost zapomenuta, krása pomínila a hudba začala hrát.

4

Poslouchám hip hop

a ležím v posteli, ležím a přemýšlím. Nechce se mi z ní vypadnout, představa několikahodinového uklízení domu mě neláká, oddaluji to. Ležím s otevřenýma očima, sním o životě. O krásném a bezstarostném životě, o ženě, jež mě bude milovat, o našich dětech, co se mi budou motat pod nohama, o kamarádství na život a na smrt, přemýšlím o smyslu života, hledám smysl života, leč zatím se nedaří.

Děda ho našel, otec ho našel, Adam taky, a bratr ho našel v otcově fabrice. Rozhodl jsem se, že ho najdu také. Víím, chce to čas, vše nejde hned. Rodiče mě k ničemu nevedli, možná k pořádku, jenže v tom se zase nevede mně. Mám rád organizovaný chaos. K ničemu mě nevedli, ale když už jsem se pro něco nadchnul, ať to byl fotbal, basketbal či volejbal, podpořovali mě alespoň finančně. Jinak nebyl čas, zájem.

Přestanu furt pařit a chlastat, a hlavně přestanu hulit trávu. Ničí mě, cítím to. Kolikrát mě takhle myšlenka napadla?

Hmm, bude to nízké, leč dvojciferné číslo. No nic, jsou na řadě činy, to zvládnou, nemám strach. „Bože, už nechci kouřit marihuanu, chlastat ty svinstva, a proto Ti říkám, jsi jediný ale ten největší svědek, že já, Lukáš von Budějovice, si nedám žádnou marihuanu do konce svého bezvýznamného života,“ řval jsem to s takovou intenzitou, že to nemohl přeslechnout. Můj žaludek z toho zabouřil tak intenzivně, že jsem v mžiku zapomněl na přísahu a začal zhluboka dýchat, jako bych měl v nohách deset kilometrů. Tu jsem si vzpomněl, že v obývacím pokoji na mě čeká ještě palička velice zajímavého scanku. Zahydroval jsem, usmál se, zahydroval si.

Zčistajasna se mi do hlavy vloudila ďábelská myšlenka. Musela ven, s tím nešlo dělat nic jiného. „Bože, jestli mě ještě slyšíš, a já víím, že jo, tak poslouvej... kamaráde. Ta naše dohoda nabývá platnosti zítřejším ránem. Díky, můžeš jít.“ Tak to bychom měli.

Tak kde začnu? No, asi tím, že vstanu a uklidím dům, ať mám večer klid. Vstal jsem z postele a šel do koupelny na pravidelnou očistu před novým dnem. Za pět minut si to štráduju po schodech dolů do přízemí, do obývacího pokoje. Zvedl se mi dnes už podruhé žaludek při pohledu

na ten svinčík na stole. Všude prázdné či nedopité skleničky, vypadá to tu, jako bych měl včera dvacetičlennou společnost.

Měl bych tu vytrít podlahu, vlastně v celém baráku. Vykašlu se jenom na bráchův pokoj, na ložnici a na pokoj pro hosty. Sakra, tam vlastně byl v úterý Vojta s tou holkou odvedle. Do prdele, tam budu muset i nově povléct postel. Vytržu tam, kde je bordel nejvíc vidět, na méně frekventovaná místa se vykašlu, snad si naši nemysleli, že tu budu dělat hospodyňku.

Znají mě, budou rádi, že jsem ten barák nepodpálil. Naopak, když tu uklidím, máma bude mile překvapená a bude mít radost, že si po cestě z Řecka může odpočinout.

Teď mě napadlo, že bych pro ně mohl zítra připravit nějaký oběd, napíšu jim to hned v esemesce. Sice si budu za pět minut nadávat, co to vymyslím za kokotiny, ale jsem docela rád, že už se vrátí. Těším se na ně, scházejí mi víc, než jsem předpokládal. Přivítám je pořádkem, obědem a zprávou o mé nové práci. Máma bude dojatá, pyšná na svého syna, a třeba si to s tím autem rozmyslí a koupí mi ho.

No myslím, že ne, nevadí. Sedím s mobilem v ruce v obývacím pokoji a přemýšlím, co jim tak mám uvařit. Lednice s mrazákem je poněkud vybrakovaná, zbyla tam jen mražená zelenina. Tam bude těžké sehnat kousek žvance pro pět lidí. Nic, zítra ráno zaskočím nakoupit, zbylo mi ještě pár stovek, slovy čtyři. Cigára mám, čtyři stovky budou stačit, dneska nikam nepůjdu. Celý den mám čas, abych vymyslel dobrý oběd. To by bylo, aby mě nenapadlo něco jednoduchého, leč dobrého.

Dneska je venku krásně, sem tam mrak, šel bych na tenis. Esemesku mám dopsanou. „Ahoj, děcka, tak už se nemůžu dočkat vašeho příjezdu, proto jsem se rozhodl, že vás uvítám skromným obědem. Ještě jsem nevymyslel, jaké menu se bude podávat, berte to jako překvapení:-).“ Teď už jenom odeslat.

Poslu to otci, když to bude čist ostatním, tak si nikdo nedovolí blbě komentáře či připomínky. Bratrovi nedá prostor pro nějakou trapně nudnou hlášku, tedy aspoň doufám.

Otec nemá rád, když na sebe s bratrem hlásíme. V poslední době na mě hlásí docela pravidelně, inteligent jeden ušatej, hlavně kvůli práci, že si ji nehledám a nemám žádnou představu o tom, co bych chtěl dělat. Hlavně že sám se nechal zaměstnat u otce, hrdina.

Něco na tom bude, ale povídat mu to nebudu. Stejně jsem už práci našel, povedu Adamův obchod, tak ať mě nesere. O tom jim řeknu

při obědě. Bože, já jsem génius, padnou na kolena a prohlásí mě bohem.

Rodina se vrátí za třicet hodin, možná dříve. K snídani jsem si usmažil poslední dvě vejčička, která jsem našel v lednici. Přitom jsem si rozvrhl práce na baráku do nejmenších podrobností.

Jak jsem tak seděl v kuchyni po dobrém jídle, při pohledu na zpus-tošený dům, odněkud z útrob mozku vylezla myšlenka, že si dám špeka trávy na dobrou náladu při uklízení.

Ubalil jsem cigáro pro tři lidi a ještě mi půlka kvalitní moravské trávy zbyla. Návštěvy jsem neočekával. Zhulenost často přivádí člověka k neuvěřitelným výkonům, nejen při uklízení. Jitka by mohla vyprávět. Po-prvé mi dneska v mysli vyvstala myšlenka na včerejší večer, ale hned jsem ji zapudil. Večer bude dost času na přemýšlení.

Drogy také znamenají, že vás začne bavit i ta nejpodřadnější domácí práce a děláte ji minimálně na devadesát devět procent. Záchodovou mísu, jindy považovanou za objekt nezájmu, jsem pojal jako osobní zále-žitost, jako záležitost cti, odvahy, píle a čistoty.

Uklidil jsem v domě každičkový kout. Byl večer, když jsem dokončil úkli-dové práce, utahaný jsem padl do křesla. Odvedl jsem poctivou práci, ne-jednou ze mě lil pot proudem, byl jsem sám se sebou spokojený, máma bude mít radost, těším se na ně.

Lámal jsem si hlavu, co zítra uvařím k obědu, nakonec vyhrálo pečené kuře s bramborovou kaší. Je to jednoduché, laciné a dobré.

Únava pomalu odcházela, napustil jsem si vanu, ubalil zbývající trávu. Čas šel mimo realitu, bloumal jsem o své dívce a válel se ve vaně, přemýš-lel o svých kamarádech, málem jsem tam usnul.

Po hodině mi vystydlá voda. Bylo to skoro nad mé síly, ale vpotácel jsem se do obývacího pokoje, kde jsem uvítal přítomnost pohodlného gauče. Usnul jsem spánkem neklidného žíznavého charakteru.

Třeba půl roku si nepamatuju, že bych se ráno vzbudil a měl vzpo-mínky na nějaký sen. Pak přijde týden blbec a na mě se sype jeden sen za druhým. Ani dnes mě nešetřila snívá noc a dala mi ochutnat pár nepo-třebných unavujících informací ze světa bludu a nesmyslna.

Sen se odehrával na diskotéce, kde s klukama pravidelně paříme, seděl jsem sám u stolu, měl jsem nekonečnou trýznivou žízeň, kolem mě běha-lo snad dvacet číšníků a roznášeli na obrovských tácech množství osvě-žujících nápojů. Volal jsem na ně, křičel a mával jak o život, ale veškerá

snaha byla marná, nikdo si mě nevšimal, jako bych tam nebyl. Ta žízeň mi vystřelovala od žaludku až po koneček jazyka, jako bych měl v celém trávicím ústrojí hnízdo sršňů.

Prostě hnus jak svině. Probudil jsem se v pět ráno. Po pár okamžicích, kdy jsem se rozhlížel okolo sebe a ujišťoval se, kde to vlastně jsem, mě doopravdy přepadla žízeň, v puse jsem měl pusto. Kdybych si chtěl odplivnout, nedokázal bych to, v puse lepidlo, mé sliny byly, vlastně nebyly.

Celý zmatený jsem se v kuchyni patnáct minut osvěžoval, a když jsem se zcela probudil, napadlo mě vyčistit si zuby. Spát jsem už nešel, nemělo by to cenu. Uvažoval jsem nad dnešním dnem.

Jestli se rodiče s bratrem a jeho nastávající vrátí v jednu hodinu, bude to zázrak, dřív určitě ne. To by museli po dálnici celou dobu frčet dvě stě a to máma nedovolí, sto padesát je maximum, ve dvě či o půl třetí jsou tady.

To znamená, že mám ještě osm hodin dát se do pořádku, barák je v cajku, mé plíce, žaludek, mozek a pohybové ústrojí mají jednu pracovní šichtu na to, aby naběhly do funkčního módu. Na terase jsem našel nevykouřeného jointa, zbylo tam tak na dva slušné prásky.

Moc dlouho jsem se nepřemlouval, vdechnul jsem je oba. Kouřit takhle po ránu, masakr v palici, tělo chtělo tančit, mozek byl, spravedlnost neexistuje, kniha básní pro zamilovaného, budoucnost je jen naše, zodpovědnost v prdeli, sny jen na papíře.

5

Probudil jsem se

opět na gauči v obývacím pokoji, celý zmatený, dostal jsem strach, nevěděl, kolik je hodin. Celý rozespálý jsem se vpotácel do kuchyně, bylo jedenaáct hodin. Rychle jsem se vydal do koupelny a dal si studenou sprchu, předtím ještě čtyřicet kliků. Stále na mě působily dozvuky marihuany, ale ty se už daly zvládnout.

Dostal jsem šílený hlad, rychle jsem se oblékl a vyrazil máminým Renaultem na nákup. Za hodinu jsem byl zpět s dvěma kily kuřecích stehen,

bramborami, máslem, sýrem, štanglí tvrdého salámu a pecnem chleba. Za zbývající peníze jsem si koupil v trafice cigarety. Při pohledu do kapsy se na mě usmívaly tři koruny, veškeré mé finance. Usmíval jsem se na ně také.

Vybalil jsem nákup na kuchyňskou linku a připravil oběd, chlebem, máslem, sýrem a tvrdým salámem jsem se napral k prasknutí. Bylo půl jedné, dostal jsem od mámy esemesku, že jsou na odpočívadle, tak hodinu cesty před hranicemi. Odepsal jsem jim, že se nemůžu dočkat, a poprosil, aby mi napsali, až budou projíždět přes hranice.

Uklidil jsem po svém obědě, kuřecí stehna jsem omyl a naložil do marinády s vědomím, že jim ta hodina musí stačit. Pak jsem si připravil brambory.

Před domem jsem si zapálil cigaretu, příjemně hrálo sluníčko, bílé mléčné mraky se válely po obloze, všudypřítomné ptactvo si prospěvovalo tu svou. Okolo šel soused, zvednutím hlavy jsem ho pozdravil. Rozhlédl jsem se po zahradě, ujišťoval se, že i zde je vše v pořádku. Došel jsem k názoru, že by travní porost chtěl posekat.

Vydal jsem se do garáže a vytáhl sekačku, měl jsem přibližně hodinu na to, abych posekal alespoň část zahrady, zbytek po obědě.

Ve čtvrt na tři jsem obdržel zprávu od mámy, že právě projeli hraničním přechodem, mají hlad a hrozně se všichni těší.

Neváhal jsem ani vteřinu, kuře letělo do trouby a začal jsem škrábat brambory. Nejdéle za čtyřicet minut by tu měli být, dům ožije, hurá.

Skleničky, talíře a příbory jsem naskládal na jídelní stůl, jak se patří a podle všech pravidel. Dal jsem si záležet. Když jsem byl hotov, napadlo mě, že by tomu dala krásnou tečku květina na stole. Vydal jsem se tudíž do zahrady a natrhal tam rozkvetlé růže, bylo jich naštěstí dost, kosil jsem jednu za druhou.

Slunce zašlo za jeden nadýchaný mrak. Znenadání mi byla zima. Otřepal jsem se, ale nepomohlo to, po celém těle mi přeběhl mráz, a pak znovu. S růžemi v náručí jsem spěchal domů.

V kuchyni jsem dal květiny do vázy, obrátil stehna v troubě. Stále jsem se cítil divně, přepadla mě jakási deka, mračil jsem se a nevěděl proč. Srdce mi tlouklo rychleji, měl jsem studené ruce i nohy. Pustil jsem vodovodní kohoutek v kuchyni a třel si ruce pod teplou vodou. Byla mi zima, ale v podpaží jsem se potil, další mrazení mi projelo od konečků prstů na noze až po poslední vlas na temeni hlavy. Nevěděl jsem, co se to se mnou děje.

Vyšel jsem ven, slunce už zase pražilo. Zapálil jsem si cigaretu, usedl na schody a nechal jsem se ohřívat slunečními paprsky. Točila se mi hlava, jako bych byl opilý, cigareta mi hořkla v ústech.

Byli tři hodiny, otočil jsem znovu stehýnka, tentokrát naposledy, aby se udělala kůrka pěkně dokřupava. Při pohledu na maso jsem dostával hlad. Rodiče tu musí být každou chvíli. Začal jsem vařit brambory, aby bylo všechno hotovo včas.

Tělo se mi vrátilo do normálu, bušení srdce ustalo, přestal jsem se třást. Přece jenom jsem měl náročný týden, můj organismus dostal za brat, teď si zřejmě vybíral svou daň.

Očekával jsem jejich příjezd každým momentem, neustále se nakláníl z okna, jestli už neparkují před domem. Brambory byly hotové, scedil jsem vodu, dal do nich půlku másla a štouchal tak dlouho, až se vytvořila kaše.

Začínal jsem být nervózní, všechno bylo hotové, maso potřebuje tak dvě minuty odpočinout a mohlo by se podávat. Napadlo mě, že se asi někde zastavili, máma se na něco zakoukala, a tak se zdrželi.

V půl čtvrté jsem to nevydržel a napsal esemesku, kde jsou. Po pěti minutách žádná odpověď. Naštvaně jsem vzal telefon a vytočil matčino číslo, po desátém vyzvánění jsem to vzdal. Absolutně jsem nechápal, proč mi nenapíšu, neberou telefon, zmocňovala se mě nedůvěra.

Ve čtyři jsem vypnul troubu a maso z ní vytáhl, vytočil jsem bratrovo číslo a čekal na jeho hřmotný hlas. Žádná reakce. Nechal jsem mobil vyzvánět do té doby, než mi cizí hlas v telefonu ohlásil, abych zavolał později.

V půl páté jsem se urazil a naložil si na talíř dvě stehna, vychladlou bramborovou kaši, pěkně jsem vše polil šťávou, musel jsem se pochválit, šťáva se mi povedla, nebyla přesolená, byla dobře vyvážená, maso od kosti sklouzávalo takřka samo.

Najedl jsem se dosyta a šel ven kouřit, v hlavě jsem měl smíšené pocity, prala se ve mně radost, že je uvidím, se zkaženým překvapením v podání mého kuchařského umění a naštvaností. Uvažoval jsem, jak zareaguju, až přijedou a vystoupí z auta. Nakonec vyhrála radost, nebudu jim kazit návrat malichernostmi.

Po páté hodině, když jsem myl nádobí po jídle, zazvonil domovní zvoněk: „ding dong.“ Vyběhl jsem ke dveřím, rychle otevřel a s radostným

úsměvem vykročil, zjistil jsem, že před brankou stojí dva lidé, které jsem v životě neviděl, muž a žena.

Ten muž otevřel branku a společně se vydali ke mně.

„Dobrý den... co si přejete?“ našťavaně jsem na ně křikl. Zkazili mi radost, už jsem se viděl, jak objímám rodiče a bráchu. Dal jsem jim to poznat.

Když se blížili, nic neřekli, jen se dívali do země a pozorně po schodech našlapovali, přišli mi nějací smutní, celá ta situace byla divná. Až když byli metr přede mnou, tak sborově potichu pozdravili.

„Dobrý den.“

„Dobrý den!“ pozdravil jsem je tedy rázně ještě jednou, přestával jsem s nimi mít trpělivost.

„Vy jste Lukáš Okrouhlický?“ zeptal se mě ten vysoký padesátník. Žena okolo třicítky mlčela, dívala se na mě, uviděl jsem slzu v pravém oku, rychle si ji ukazováčkem utřela. Dívali se na mě s výrazem, který jsem neočekával, zmocňovala se mě panika.

„Jsem kapitál Keller a toto je má kolegyně paní Novotná... můžeme si promluvit uvnitř, pane Okrouhlický?“ Vytáhl policejní průkaz a přistrčil mi ho k očím.

Byl jsem zmatený, co si mám myslet? Otevřel jsem dveře a pustil je. Sklopili opět hlavy a vešli dovnitř, usadili se do obývacího pokoje. Zavřel jsem dveře, mozek mi vypověděl, ani nevím, jak jsem se ocitl v křesle naproti nim.

Seděli tam tiše a pozorovali mě smutnými pohledy, celé tělo jsem měl napnuté jako luk.

„Stala se strašná věc, pane Okrouhlický, Lukáši... vaši rodiče...“ ujala se hovoru paní Novotná.

„Co se stalo mým rodičům, neprotahujte to a povězte mi, co se jim stalo!“ Nemohl jsem normálně mluvit, vztek, celé mé jednání bylo fatálně křečovitě, neovládal jsem hlasivky a intonaci hlasu, po tváři mi tekly první dnešní slzy, ruce jsem měl zaťaté v pěst, až mi zbělely klouby.

„S lítostí vám musíme oznámit, že Jaroslav a Marta Okrouhlických, vaši rodiče, a bratr Jakub Okrouhlický dnes ve čtrnáct hodin a dvacet šest minut měli tragickou autonehodu,“ řekla paní Novotná a udělala krátkou pauzu na jeden nádech.

Neměl jsem pochopení pro její osobní potřeby.

„Co se jim stalo, kde jsou?“ vykřikl jsem plný zoufalství. Stál jsem na nohou a probodával je oba nenávisným pohledem.

„Pane Okrouhlický, auto vašich rodičů se čelně srazilo s protijedoucím kamionem... nehodu v osobním voze bohužel nikdo nepřežil,“ tiše mi sdělila paní Novotná, po tváři jí stékaly slzy. Policejní kapitán jen klopal hlavu, s otcovským pohledem plným porozumění a útěchy mi dodával sílu, on jediný nesl tu nepopsatelnou situaci nezaujatě. Díval jsem se na něho, jeho oči mi říkaly, abych byl silný.

Stál jsem, a najednou se mi podlomily nohy, zapadl jsem do křesla, ruce jsem položil na opěradla a ustrnul v této pozici na mnoho nekonečných minut.

Jako faraón na trůnu jsem tam seděl a nehnul ani prstem, mé já se schovalo do vlastních útrob. Slzy se zastavily. Po celou dobu, co jsem tam seděl, už neukápala ani jediná. Stále jsem se vpíjel do očí policejního kapitána, nacházel jsem v nich klid.

„Právě jsi dospěl, chlapče. Teď se z tebe stal muž,“ pravil znenadání kapitán Keller. Dokázal jsem jen polknout, odpovědět jsem nezvládl. Jeho slova mi zněla v hlavě jako ozvěna, stále jsem si je v duchu opakoval.

„Máš komu zavolat, abys dneska nebyl sám?“ zeptal se mě kapitán Keller. Vyuřil mě z prázdna. Na souhlas jsem přikývl, slova nenašel. Nešlo to.

„Máme dotyčnému zavolat, aby co nejdřív přišel?“ zkoušela to paní Novotná. Zavrtěl jsem hlavou a pozvedl pravici na znamení, že to nechci.

Jediný, kdo mě napadl a komu bych v této situaci naopak měl zavolat, byl děda s babičkou, kteří v klídku na Moravě pěstují vinnou révu a užívají si pohodlného důchodu. Děda je táta mého táty, bude to pro něho stejně těžké jako pro mě. Chudák babička, ztratila v mžiku syna, vnuka a snachu, jež jí byla milovanou dcerou, kterou nikdy neměla. Vytáhl jsem mobil z kapsy u kalhot a položil ho opatrně na stůl.

„Měl bych zavolat na Moravu tátovým rodičům.“ Tělo jsem ovládal, ale z hlasivek se mi ozvalo plačtivé zaskřehotání.

„To bys měl, ale nechvátej,“ řekl věcně kapitán a pokračoval: „Nemáš tady někde flašku něčeho tvrdého, napijeme se spolu na kuráž... pak jim zatelefonuješ.“

„Ve sklepe,“ odpověděl jsem mu a ukázal do chodby. „Druhé dveře vlevo,“ upřesnil jsem mu cestu dusivým hlasem.

Kapitán se zvedl z křesla a vydal se do sklepa, zůstal jsem v obývacím pokoji sám s paní Novotnou.

„Nechcete, abych vám přinesla vodu?“ zeptala se mě starostlivě. Mlčel jsem, nechtělo se mi poslouchat můj skřehotající hlas, zvedl jsem se a šel do kuchyně, vrátil jsem se spolu s kapitánem. Přinesl jsem tři skleničky s vodou a tři prázdné skleničky na panáky.

Kapitán nám všem nalil vrchovatou dávku, paní Novotná na chvílku zaprotestovala, ale pak ho tam kopl rychleji než my. Dvacetiletá whisky mi zahřála celé tělo, cítil jsem, jak mi teplo proudí v žilách. Kapitán se dlouho nerozpakoval a nalil nám do druhé nohy.

„Byl bych hrdý na svého syna, kdyby nesl celou situaci jako teď ty!“ pronesl kapitán Keller se špetkou pýchy a povzbuzení, přikyvoval hlavou.

Kopl jsem druhého panáka jako první, na důkaz vděku za jeho slova jsem mu ukázal fakáče. Nejdříve nadzvedl obočí, moje reakce ho zaskočila, pak se dal do hlasitého smíchu. Paní Novotná byla zaskočená, nevěděla, jak se má tvářit ani reagovat.

Usmál jsem se také, pak jsem se smál a poté mi vytryskly slzy, jako dva potoky se valily z mých očí, vzlykal jsem a nemohl to zastavit. Kapitál Keller mi položil svou obrovskou ruku na ramena, stále jsem plakal a naříkal, tělo se mi třáslο vysílením, klesl jsem nazpět do křesla, s dlaněmi na tváři jsem dlouho krotil emoce.

Z té beznaděje mě vytáhlo zvonění mobilního telefonu, z nejhoršího jsem byl venku, zhluboka jsem dýchal, utíral si slzy. Podíval jsem se na displej, volal mi děda.

„To je děda!“ vykřikl jsem hrůzou. Paní Novotná se mi nabídla, že to vyřídí za mě. Rázně jsem ji zastavil.

„Ahoj dědo!“ zvedl jsem telefon a ihned pozdravil nejpevnějším hlasem, jakého jsem byl v daný moment schopen.

„Ahoj, Lukáši, právě jsme se s babičkou dívali na televizi, na zprávy a viděli tam...“ nedořekl větu, z jeho hlasu byl znát stres a strach.

„Dědo... prosím, mohli byste s babičkou přijet sem?“ vypustil jsem z úst plačtivým hlasem.

„Co se stalo, Lukáši, pověz mi všechno!“ naléhal děda.

„Naši měli bouračku, dědo... máma a táta, i Jakub...“ nedokázal jsem to dopovědět. Poslední slova jsem vyhrkl, teprve teď mi došlo, co se za těmito nevyřčenými slovy skrývá. Slyšel jsem babičku plakat, rvalo mi to srdce.

„Lukáši, kde jsi?“ zeptal se rozklepaným hlasem plným úzkosti děda.

„Jsem doma... je tu policie a před chvilkou... jsem se to všechno dozvěděl... dědo, přijedte sem, prosím!“ Slova jsem skládal, jak jen to šlo.

„Lukáši, poslouchej mě, dej mi k telefonu někoho od policie,“ poručil mi děda.

„Dobře, dědo... mám tě rád.“ Podal jsem telefon kapitánu Kellerovi, ještě jsem v něm zaslechl, jak mi děda říká, že mě má také rád.

Kapitán s dědou hovořil dlouho, mezitím jsem si nalil dalšího panáka, kopnul ho do sebe a naslouchal. Pak jsem slyšel, jak kapitán říká, že tady počká, dokud děda nepřijede.

Přesunuli jsme se do kuchyně, nabídl jsem jim kuře a kaši, vzal jsem si také dvě stehna a absolvoval jsem nesmutnější večeři svého života. Neustále se mě na něco vyptávali, nejdříve na školu, pak na práci, chtěli mi zvednout náladu otázkami na mou holku, bylo to většinou trapné, zoufalé čekání na příjezd mých prarodičů.

Každou chvíli jsem odbíhal na balkón kouřit, naštěstí ani kapitán Keller, ani paní Novotná nekouřili, byl jsem tam sám, dělalo mi to dobře. Čersrtvý vzduch, samota a večerní ticho mi dodávalo sílu pro další existenci.

Už jsem nebrečel, hlas a všechny tělesné funkce se mi vrátily do normálu, byl jsem jen strašně psychicky unavený a tělo mě páliło, jak jsem byl v křeči, všechny svaly napnuté do extrému vyvinuly a odevzdaly spoustu energie. Kdybych si nedal těch pár panáků whisky, asi bych se zhroutil, to pitivo mi rozproudilo krev v žilách, uvolnilo napnuté svaly a otupilo mysl. Dnešní večer by i doktor abstinent musel přiznat, že tvrdý alkohol léčí, samozřejmě jen protentokrát.

Děda s babičkou přijeli v půl desáté večer, přivítali jsme se brekem a dlouhým objetím. Nebylo slov, která by pomohla, abychom se alespoň na chvíli cítili méně zoufale, v našich srdcích přebývala hořkost, zloba a beznaděj cokoliv zvrátit.

Zasedli jsme všichni do obývacího pokoje, tam nám kapitán Keller s paní psychologkou Novotnou vypověděli všechny podrobnosti. Dozvěděli jsme se, že řidič kamionu nezvládl řízení a vjel do protisměru, kde právě jeli naši, neměli sebemenší šanci srážce zabránit, na místě všichni zemřeli, nikdo netrpěl. I Zdeňka, nastávající žena mého bratra, neušla zkáze a následovala svého milého na druhý břeh. Pověděli nám, do jakého pohřebního ústavu je odvezli a mnoho dalších informací.

Když se s námi loučili, vyjádřili nám upřímnou soustrast a odešli následováni našimi tichými a smutnými pohledy.